

Planinsko društvo Šempeter

2004

30
let

2014

Oj Triglav, moj dom, kako si krasan,
kako me izvabljaš iz nizkih ravan
v poletni vročini na strme vrhe
da tam si spočije v samotni orce,
kjer potok izvira v skalovju hladan:

oj Triglav, moj dom, kako si krasan!

Matiya Zemljic

e-knjžica PD Šempeter

Šempeter 2004 – 2014

Planinsko društvo Šempeter – 30 let

Zbral in uredil: Mitja Tavčer

Grafika: Mitja Tavčer

*Glavni in odgovorni urednik: Silvo Črepinšek,
predsednik planinskega društva*

Slovenci smo bili kot narod vedno močno povezani z našim gorskim svetom in zagotovo ni naključje, da je planinska organizacija ena izmed najstarejših nevladnih organizacij pri nas. Ne glede na to, da sedaj delujemo že v četrtem družbenem sistemu, je planinska organizacija še vedno prepoznavna po bogati tradiciji, obsežnemu prostovoljnemu delu ter po množičnosti, saj po številu članov spadamo v sam vrh društvenih organizacij v Sloveniji. Množičnost pa se ne izraža samo s številom članov planinske organizacije, ampak tudi z razvejano organiziranostjo v 284 planinskih društvih, s 177 planinskimi kočami, zavetišči in bivaki ter z mrežo prek 9.400 km planinskih poti. Ob tem pa ne smemo pozabiti na velike uspehe naših alpinistov in športnih plezalcev, ki so zagotovo del slovenske zgodbe o uspehu na področju športa.

Planinstvo pa ni samo priložnostna rekreativna dejavnost mnogih Slovencev, ampak je v to dejavnost poleg športa združenih še več drugih področij delovanja, kot so varstvo narave, turizem, kultura, izobraževanje, zaščita in reševanje, gospodarstvo in še bi lahko naštevali.

Svoj kamenček v mozaik slovenskega planinstva z raznolikostjo programa dela, prostovoljnimi delovanjem in množičnostjo prispeva tudi PD Šempeter v Savinjski dolini, ki letos praznuje svoj okrogli jubilej. Skoraj dvesto vaših članov ima na voljo pester in vsem starostnim kategorijam prilagojen program planinskih aktivnosti. S pomočjo mentorjev planinskih skupin skrbite tako za mlade kot tudi za najmlajše planince in jih vključujete v programa Mladi planinec in Ciciban planinec.

Širino delovanja dopolnjujete tudi s skrbjo za planinske poti, dobro razvito promocijsko dejavnostjo (lepo urejena spletna stran in društveni bilteni ob okroglih jubilejih), s sodelovanjem na planinskih orientacijskih tekmovanjih ter z vključitvijo turnih kolesarjev pod svojim okriljem.

Poleg tega ste ob jubileju razvili nov društveni prapor in s tem pridobili pomemben prepoznavni simbol vašega društva, na katerega ste lahko upravičeno ponosni.

Za dosedanjo prehojeno pot, dolgo tri desetletja, vam čestitam in hkrati želim obilo uspeha in vztrajnosti na nadaljnjih skupnih poteh, ki vas bodo vodile v prihodnosti.

*Čestitka župana Občine Žalec planinskemu društvu
Šempeter v Savinjski dolini ob 30. letnici*

Pohodništvo je že od nekdanj najbolj priljubljena oblika športa in prostega časa. Glede na to, da je naša deželica obdana s številnimi gorovji in griči, ni to nič nenavadnega.

Ustanovitev Planinskega društva Šempeter leta 1984 pomeni 30 let bogatega neprekinjenega dela članov društva. 30 let vas povezuje ljubezen do gora, rekreacije, druženje in prijateljstvo.

Da naš oddih, rekreacija, pohod ali sprehod oz. obisk naših hribov potekajo brez težav nam pomagajo vaši nasveti in izkušnje, ki nam jih nesebično delite na predavanjih o planinstvu po domačih in tujih gorstvih.

Pohvaliti je potrebno tudi prizadevanja za nove planinske vodnike. Čudovita in izobraževalna izkušnja pa so izleti za predšolsko in šolsko mladino, orientacije, tabori...

Ob praznovanju 30. obletnice vam prisrčno čestitam in se zahvaljujem vsem članom in prizadevnim markacistom, ter vsem, ki skrbijo za urejenost in varnost na delu Savinjske planinske poti.

Vsem pohodnikom pa želim veliko osvojenih vrhov, srečno pot in varen korak.

*Janko Kos
Župan občine Žalec*

*Čestitka predsednika Sveta Krajevne skupnosti
Šempeter v Savinjski dolini*

Planinarjenje ni šport in tekmovanje, pač pa stil in način življenja. Je ena vrste rekreacije, ki je lahko dostopna in zanimiva za vsakega človeka. Pravzaprav postaja hoja v hribe in gore današnjemu človeku vedno bolj zanimiv in priljubljen način rekreacije.

Posledice onesnaževanja okolice slej ko prej občutimo vsi. Poleg skrbi za zdravje, so ljudje ponovno odkrili, da se v naravi lahko odpočijejo in razvedrijo, raznolikost pokrajin in naravnih danosti pa človeka vedno znova očarajo in obogatijo.

Tudi člani PO Šempeter so že davno začutili dodano vrednost planinarjenja. Kdor je pač ljubitelj narave, je pač ljubitelj urejenosti tudi v urbanem naselju in v okolici. Zaradi tega so člani PD Šempeter stalni in med najštevilčnejšimi udeleženci skupne čistilne akcije v pomladnem času.

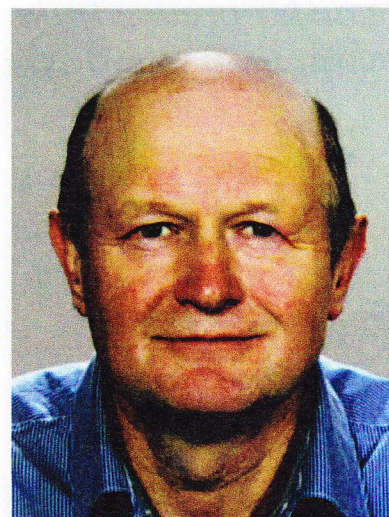
KS Šempeter je letos (že tretjič) gostila 13. Srečanje Šempetrov iz Slovenije in zamejstva. Ob sodelovanju društev v okviru KS in posebni pomoči pri organizaciji in izvedbi prireditve se PD Šempeter posebej zahvaljujemo.

Ob visokem jubileju - 30 letnici - v imenu sveta KS Šempeter čestitam vsem članom PD Šempeter, v nadalje pa vam želim veliko lepih izletov, varen korak in naj vas lepote narave znova in znova očarajo in obogatijo.

Silvo Udrih
Predsednik sveta
KS Šempeter

*Planinsko društvo Šempeter v Savinjski dolini
NAŠIH 30 LET*

Vsak jubilant si zasluži pozornost. 30 let delovanja PD Šempeter je jubilej, ki nas navdaja s ponosom in hvaležnostjo. Kadar se neko ustanovljeno društvo s koreninami obdrži na svojih temeljih, čeprav je okleščeno od ostrih vetrov z zahoda in severa, in ko začne verjeti v svoj obstoj, mora poskrbeti, da ga vidijo tudi drugi. Vseskozi smo si vsi člani prizadevali izpolnjevati zastavljeno pot, ki so jo načrtali na ustanovnem občnem zboru PD Šempeter, 28. Februarja leta 1984.

Iniciativni odbor je zbral 10 članov podpisnikov za v register, pripravil osnutek plana dela in predlog višine članarine. Delovni predsednik ustanovnega občnega zbora je bil Božo Jordan, ki je po končanem občnem zboru pripravil projekcijo diapozitivov z izletov, vzponov in pohodov.

Na občnem zboru je bil potrjen 11 članski Izvršni odbor, s predsednikom Ivanom Šulerjem, 3 članski Nadzorni odbor in 5 člansko Častno razsodišče. PD Šempeter je bilo 177- to ustanovljeno PD v okviru PZS, ko je ta praznovala 90- letnico svojega delovanja. Izvršni odbor se je v prvem letu srečeval enkrat mesečno in to vsak prvi torek v mesecu. Tako je bila prva redna seja IO 2. marca v Osnovni šoli Šempeter, kjer so izoblikovali zadolžitve posameznih članov.

Ivan Šuler je bil imenovan za predsednika PD, Anton Marko za podpredsednika, Cvetka Časl za blagajničarko, Ivica Čretnik za tajnico in kronistko, Miran Orožim za varstvo narave in gorsko stražo, Danica Laznik za MO, Martin Časl je prevzel vlogo markacista, Silvo Črepinšek je bil zadolžen za izletništvo, Dušan Voh za propagando, Božo Jordan za orientacijo, Zvone Štorman pa za zbiranje oglasov. Sprejeli so še pravila PD,

kjer so med drugimi poudarili aktivno delovanje v naravi, predvsem v gorah, zaradi spoznavanja prirodnih lepot, kulturnih znamenitosti in zaradi telesnovzgojne dejavnosti, ter jih s planinsko in alpinistično dejavnostjo vzgaja v skromnosti, tovarištvu, samostojnosti, disciplini, vzajemnosti in pogumu, predvsem pa v srčni kulturi in spoštovanju do dela. Za izpolnjevanje nalog PD in reševanje ter usklajevanje

posameznih skupnih vprašanj, so se vključili v Meddruštveni odbor. Takšna načela so aktualna še danes, po 30 letih, in jih tudi uresničujemo in povezujemo z duhom časa.

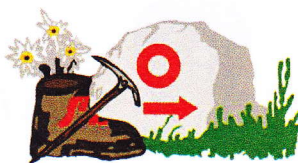
V teh letih so društvo zastopali in mu dajali jedro štirje njegovi predsedniki. Najprej Ivan Šuler, nato Tone Marko, Miran Orožim in Silvo Črepišek, ki sem dal svojemu mandatu že polnoletnost.

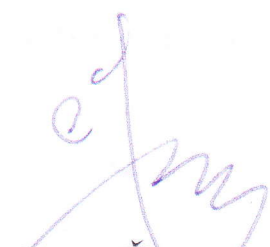
Okvir in vsebina delovanja našega društva je odraz vseh članov, katerih število se spreminja. Le zdrave korenine in močno deblo lahko nosijo tako razvejano krošnjo dejavnosti, kot jo vsebuje PD Šempeter in dajejo močan prispevek kraju, Sloveniji in Planinski zvezi.

Delo vseh odsekov je pri tem enako pomembno in predvsem usmeritev, da pokažemo mladim pot, ki jim lahko polni življenje in plemeniti čas vse do pozne starosti. Pripadnost društvu je čast, delo zanj pa dolžnost.

Ker smo si različni, na različne načine doživljamo gorsko naravo, nas prav ta različnost povezuje v PD Šempeter in prav zaradi nje smo drug drugemu potrebni. Skupaj pa nas veže ljubezen do domovine, ljubezen do narave, ljubezen do sočloveka, solidarnost.

Vsem vam, ki z delom držite pokonci PD Šempeter, posebej čestitke in zahvala, našim predhodnikom pa iskreno priznanje, da lahko praznujemo svoj 30 letni jubilej.

Silvo Črepišek
Predsednik PD Šempeter

*30 let dela
Jubilej Šempeterskih planincev*

Trideset let gradnje uspeha, širjenja ideje planinstva in vseh dejavnosti, ki sodijo vanjo je uspeh, ki je opazen v okolju, kjer društvo deluje, pa tudi navzven v širši skupnosti. Uspešni smo takrat, ko poleg znanja ne izostane uspeh. Uspeh pa prispeva tudi k razvoju kraja.

Planinsko društvo Šempeter je uspešno društvo, ki ne zanemarija različnosti svojega članstva in skrbi za zanimive izlete odraslega članstva, vzgaja mlade planince v odgovorne člane, se udeležuje tekmovanj v orientaciji v naravi. Skrbi tudi za del Savinjske planinske poti.

Na društveni spletni strani na dopadljiv način predstavljajo društveno dejavnost in seznanjajo širšo javnost o društvenem delu. Pohvalno je, da se zavedajo, da večina društev našega meddruštvenega odbora urejuje planinske poti v nižje in sredogorju in namenja spodbuden prispevek tudi turnim kolesarjem. Čeprav je danes do njih še veliko odklonilnega stališča, pa sem prepričana, da so to naši bodoči člani in prav je, da jim namenjamo vso skrb za vključitev v planinsko dejavnost in pravilno gibanje v naravi.

Predsednik Silvo je pred desetimi leti zapisal, da čas hitro beži in nas tempo življenja včasih dobi v primež.

Vendar potrebujemo v vsakdanjem življenju predah, sprostitev v naravi, druženje, smeh in poglobljanje medsebojnih odnosov in stikov. Ta moto naj bo društvu vodilo tudi v bodočnosti.

Čestitam vam za vse doseženo.

*Manja Rajh
Predsednica
Savinjskega meddruštvenega odbora
planinskih društev*

Spomin na ustanovitev Planinskega društva Šempeter

V letu 1983 je padla pobuda s strani članov Krajevne skupnosti Šempeter, da se ustanovi v kraju planinsko društvo. Obiskali so me na domu, člani sveta Krajevne skupnosti Šempeter. Gospod Viki Cilenšek, gospod Boris Voh in Miran Cvenk, z željo, da organiziram planinsko društvo v Šempetru. Ker sem bil vnet planinec, sem se obvezal za to nalogo. Takoj sem pristopil v akcijo. Zbral sem člane iniciativnega odbora in ga tudi vodil. Pripravili smo osnutek statuta, imenovali člane za upravni odbor in komisije.

Takoj naslednje leto 1984, smo izvedli ustanovni občni zbor, potrdili statut in izvolili člane odbora in komisij. Izvolili smo tudi predsednika, tajnika in blagajnika. Za predsednika sem bil izvoljen jaz, Ivan Šuler. Takoj smo pričeli z delom, ter v prvem letu pridobili 250 članov.

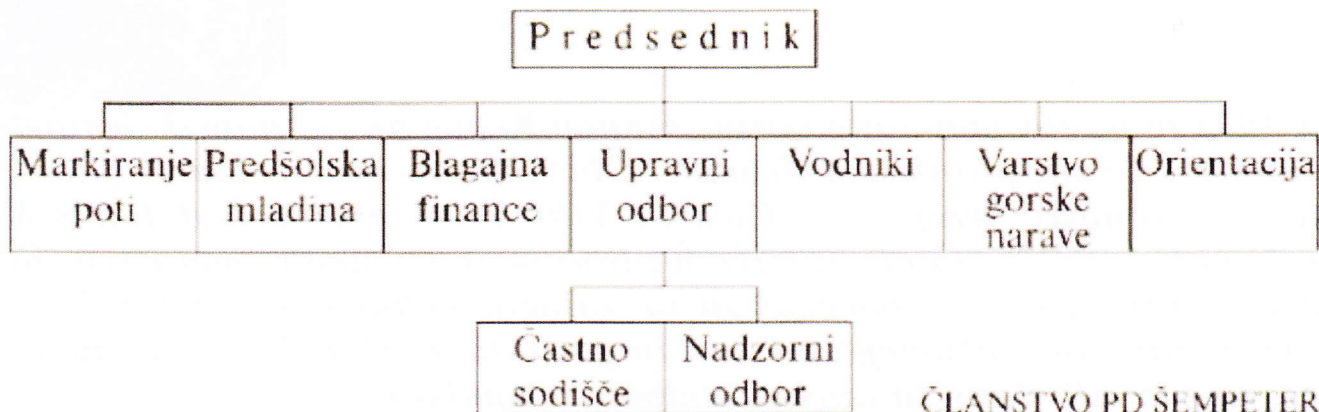
V spominu mi je ostal prvi izlet na Goro oljko (zdravju naproti), katerega se je udeležilo 35 članov, ter drugi izlet, na Triglav, katerega se je udeležilo 32 članov.

Iz teh besed je razvidno, daje bila ustanovitev društva več kot upravičena. Hvala vsem tistim, še živim članom, ki ste mi pomagali ustanoviti društvo. Vsem se iskreno zahvaljujem.

Ivan Šuler

Organizacijska shema se v teh letih ni spremenila, zato predstavljamo shemo, ki velja še danes.

ORGANIZACIJSKA SHEMA PLANINSKEGA DRUŠTVA Šempeter v Savinjski dolini

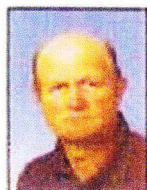
Šuler Ivan
prvi predsednik
1984 - 1988

Marko Tone
drugi predsednik
1988 - 1992

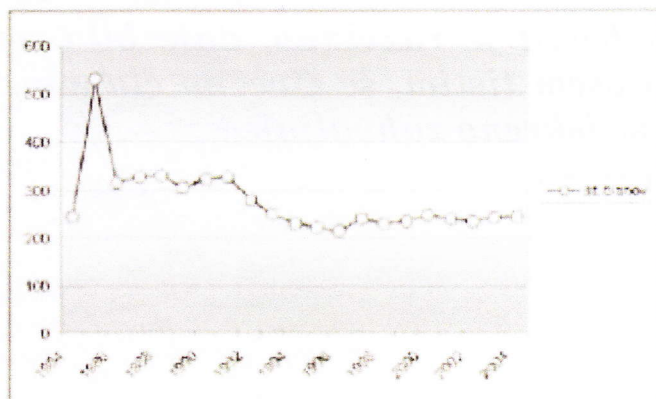

Miran Orožim
tretji predsednik
1992 - 1996

Silvo Črepinšek
sedanji predsednik
1996 -

leto	št. članov	leto	št. članov
1984	245	1995	222
1985	530	1996	215
1986	314	1997	238
1987	326	1998	228
1988	328	1999	234
1989	304	2000	246
1990	320	2001	238
1991	326	2002	233
1992	280	2003	242
1993	248	2004	243
1994	230		

Organi Planinskega društva Šempeter v letu 2007

Upravni odbor:

Predsednik: SILVO ČREPINŠEK

Podpredsednik: TONE MARKO
RUDI BREŽNIK

Tajnica: OLGA COTIČ

Blagajničarka: DANICA LAZNIK

Člani: MITJA TAVČER
MILENA SVET
IVAN ŠULER
MAGDA ŠALAMON
VALČKA ŠTORMAN
NACE DVORNIK

Nadzorni odbor:

Člani: DARINKA PIKL
MIRAN OROŽIM
LILI NOVAK
LADI VOVK
JOŽE RIBIČ
MARTIN ČASL

Častno sodišče:

Člani: ALEŠ MARKO
BOŽA VERDEV
FRANCI MATKO

Organi Planinskega društva Šempeter v letu 2008

Upravni odbor:

Predsednik: SILVO ČREPINŠEK

Podpredsednik: TONE MARKO
MAGDA ŠALAMON

Tajnica: OLGA COTIČ

Blagajničarka: DANICA LAZNIK

Člani: MITJA TAVČER
GODLER IVAN
IVAN ŠULER
ŠRIBAR IRENA
VALČKA ŠTORMAN
NACE DVORNIK

Nadzorni odbor:

Člani: DARINKA PIKL
MIRAN OROŽIM
LILI NOVAK
LADI VOVK
RUDI BREŽNIK
MARTIN ČASL

Častno sodišče:

Člani: STANKA BUKOVNIK
BOŽA VERDEV
FRANCI MATKO

Organi Planinskega društva Šempeter v letu 2012

Upravni odbor:

Predsednik: SILVO ČREPINŠEK

Podpredsednik: MITJA TAVČER
DARKO ULAGA

Tajnica: OLGA COTIČ

Blagajničarka: DANICA LAZNIK

Člani: GODLER IVAN
IVAN ŠULER
ŠRIBAR IRENA
VALČKA ŠTORMAN
NACE DVORNIK
MAGDA ŠALAMON

Nadzorni odbor:

Člani: DARINKA PIKL
MIRAN OROŽIM
LILI NOVAK
LADI VOVK
RUDI BREŽNIK
TONE MARKO

Častno sodišče:

Člani: STANKA BUKOVNIK
BOŽA VERDEV
FRANCI MATKO

Dobitniki priznanj Planinskega društva Šempeter skozi leta

Zap. št.	Priimek in ime	Naziv odlikovanja	Datum prej.
1.	JORDAN Božidar	Knafelčeva diploma	1.1.1971
		srebrni častni znak PZS	1.1.1973
		srebrni znak PSJ	1.1.1978
		zlati častni znak PZS	1.1.1981
		spominska plaketa PZS	1.1.1981
		zlati znak PSJ	1.1.1989
		svečana listina PZS	1.1.1998
2.	JORDAN Štefka	srebrni častni znak PZS	1.1.1977
		zlati častni znak PZS	10.12.1999
		spominska plaketa PZS	1.1.2000
3.	ŠULER Ivan	bronasti častni znak PZS	24.10.1981
		srebrni častni znak PZS	17.12.1983
		zlati častni znak PZS	5.7.1993
4.	ČREPINŠEK Silvo	bronasti častni znak PZS	..1983
		srebrni častni znak PZS	..1988
		zlati častni znak PZS	..1998
		knafelčevo priznanje	21.2.2014
5.	MARKO Anton	bronasti častni znak PZS	19.2.1998
		srebrni častni znak PZS	/
		zlati častni znak PZS	21.2.2014
6.	ČRETNIK Ivica	srebrni častni znak PZS	19.2.1998
	MARKO Aleš	pisna pohvala PZS	19.2.1998
		bronasti častni znak PZS	28.11.2002
7.	ČASL Martin	bronasti častni znak PZS	19.2.1998
		pisno priznanje Sav.MDO	6.6.2000
		zlati častni znak PZS	1.2.2004
8.	GOLAVŠEK Franc	pisna pohvala PZS	19.2.1998
9.	TOPOLOVEC Darko	pisna pohvala PZS	19.2.1998
10.	PETERNEL Milan	pisna pohvala PZS	19.2.1998
11.	SIMONČIČ Ana	pisna pohvala PZS	19.2.1998
12.	NOVAK Liljana	pisna pohvala PZS	19.2.1998
		bronasti častni znak PZS	..2.2004
13.	LAZNIK Danica	bronasti častni znak PZS	.4.1998
		srebrni častni znak PZS	.2.2004
		zlati lastni znak PZS	21.2.2014
14.	BREŽNIK Rudi	pisna pohvala PZS	19.2.1998
		bronasti častni znak PZS	28.11.2002
15.	GOLAVŠEK Marta	bronasti častni znak PZS	19.2.1998
		srebrni častni znak PZS	.2.2004

16.	SVET Milena	bronasti častni znakPZS	19.2.1998
		srebrni častni znak PZS	.2.2004
17.	OROŽIM Miran	srebrni častni znak PZS	19.2.1998
		zlati častni znak PZS	..2007
18.	BLAZNIK Dragica	bronasti častni znakPZS	..1999
		srebrni častni znak PZS	.2.2004
		zlati častni znak PZS	21.2.2014
19.	LUKANC Rado	pisna pohvala PZS	10.12.1999
20.	PIKL Marija	pisna pohvala PZS	10.12.1999
21.	COTIČ Olga	bronasti častni znak PZS	10.12.1999
		srebrni častni znak PZS	..2.2004
22.	TAVČAR Avgust	bronasti častni znak PZS	10.12.1999
23.	VOVK Vlado	bronasti častni znakPZS	28.11.2002
		srebrni častni znak PZS	21.2.2014
24.	AJDIČ Peter	bronasti častni znakPZS	28.11.2002
25.	POGAČAR Jože	bronasti častni znakPZS	28.11.2002
26.	ČERNE Stanka	bronasti častni znakPZS	28.11.2002
27.	VERDEV Boža	bronasti častni znakPZS	28.11.2002
28.	ŠALAMON Magda	bronasti častni znakPZS	28.11.2002
		srebrni častni znak PZS	30.3.2008
		priz.vodniš. za 5 let dela	21.2.2014
29.	ŠTARKEK Matjaž	bronasti častni znakPZS	28.11.2002
30.	REBERŠAK Milan	pisna pohvala PZS	28.11.2002
31.	PEČNIK MiLAN	pisna pohvala PZS	28.11.2002
32.	PLANINC Branko	bronasti častni znakPZS	.2.2004
33.	VOH Dušan	bronasti častni znakPZS	1.2.2004
		srebrni častni znak PZS	/
34.	MARKO Metka	pisno pohvalo PZS	1.2.2004
35.	DVORNIK Ignac	bronasti častni znakPZS	.2.2004
36.	DVORNIK Marija	bronasti častni znakPZS	.2.2004
37.	LAVRINC Jožica	bronasti častni znakPZS	.2.2004
38.	KENDA Marjan	bronasti častni znakPZS	.2.2004
39.	RANDL Jože	bronasti častni znakPZS	.2.2004
40.	LAZNIK Franc	bronasti častni znakPZS	.2.2004
41.	VOLPE Marjan	bronasti častni znakPZS	.2.2004
42.	VOLPE Milica	bronasti častni znakPZS	.2.2004
43.	ŠKRABAR Peter	pisna pohvala PZS	.2.2004
44.	KOŠTOMAJ Damjana	bronasti častni znakPZS	.2.2004
45.	ŠRIBAR Irena	bronasti častni znakPZS	30.3.2008

46.	GODLER Janez	bronasti častni znakPZS	30.3.2008
47.	POLJANŠEK Jože	bronasti častni znakPZS	30.3.2008
48.	BUKOVNIK Stanka	bronasti častni znakPZS	30.3.2008
49.	BUKOVNIK Branko	bronasti častni znakPZS	30.3.2008
50.	KAČ Janez	bronasti častni znakPZS	30.3.2008
51.	HUŠ Peter	bronasti častni znakPZS	30.3.2008
52.	TAVČER Mitja	bronasti častni znakPZS	30.3.2008
		priz.vodniš. za 5 let dela	21.2.2014
53.	ULAGA Darko	bronasti častni znakPZS	30.3.2008
		priz.vodniš. za 5 let dela	21.2.2014
54.	ŠTORMAN Valčka	bronasti častni znakPZS	30.3.2008
55.	BOJINOVIČ Tatjana	bronasti častni znakPZS	30.3.2008
56.	ŠALAMON Štefan	bronasti častni znakPZS	30.3.2008
		knafelčevo priznanje	21.2.2014
57.	ŠUEN Cvetka	bronasti častni znakPZS	30.3.2008
58.	VRENKO Jure	bronasti častni znakPZS	30.3.2008
59.	KONŠEK Franc	bronasti častni znakPZS	21.2.2014
60.	MATKO Igor	bronasti častni znakPZS	21.2.2014
61.	JORDAN KOPUŠAR Meta	bronasti častni znakPZS	21.2.2014
62.	TAVČER Vesna	bronasti častni znakPZS	21.2.2014
63.	LAKOVŠEK Suzana	bronasti častni znakPZS	21.2.2014

Prapor Planinskega društva Šempeter

Lahko bi rekli, da je »prav«, da ima tudi Planinsko društvo Šempeter po 30. letih obstoja svoj Prapor. Odločitev je bila dokaj enostavno sprejeta in lotili smo se ideje, kakšen naj bi bil prapor PD Šempeter.

V sodelovanju s podjetjem TVK d.o.o. iz Velenja je bila nato sprejeta odločitev o podobi prapora našega društva.

Prapor se razvije na svečanosti, kot je prav 30. Letnica društva. Razvije ga praporščak ob zvokih himne slovenskih planince: Oj, Triglav moj dom....

Seveda brez pomoči donatorjev in članov Planinskega društva Šempeter, ki so prispevali za trak oz. žebliček ne bi šlo. Vsem, ki ste prispevali sredstva, se iskreno zahvaljujemo. Praporščaka PD Šempeter sta Davor Janžovnik in Ivan Janez Godler.

Donatorji sredstev za trak in žebliček prapora PD Šempeter

TRAK

PLANINSKA ZVEZA SLOVENIJE

JAVNO PODJETJE KOMUNALA LAŠKO d.o.o.

VANJA LEDNIK s.p. KLJUČAVNIČARSTVO ČREPINŠEK ŠEMPETER

MEHANIKA S.M.S. d.o.o. ZREČE

OBČINA ŽALEC

PLANINSKO DRUŠTVO LIBOJE

IZTOK PALIR s.p. ŠEMPETER V SAV. DOL.

LINDE VILIČAR CELJE

MARJAN AMON s.p. ŠMARTNO V ROŽNI DOLINI

KRAJEVNA SKUPNOST ŠEMPETER V SAV. DOL.

PEMI Autošole in prevozi d.o.o.

ŽEBLJIČEK – DRUŠTVA, PODJETJA

PLANINSKO DRUŠTVO TABOR

SICO PETROVČE

PLANINSKO DRUŠTVO ZABUKOVICA

PLANINSKO DRUŠTVO POLZELA

PZS MDO

PLANINSKO DRUŠTVO LAŠKO

PROSTOVOLJNO GASILSKO DRUŠTVO ŠEMPETER

PLANINSKO DRUŠTVO PREBOLD

KUD GRIFON ŠEMPETER

TURISTIČNO DRUŠTVO ŠEMPETER

IVAN PINTER – OSKRBNIK PLANINSKEGA DOMA HOM

Posamezniki, ki so prispevali sredstva za prapor PD Šempeter

<i>KOS Janko</i>	<i>BLAGOTINŠEK Majda</i>
<i>ŠOSTER Oskar</i>	<i>REHAR Jože</i>
<i>ERŽEN Cveta</i>	<i>REHAR Irena</i>
<i>DVORNIK Nace</i>	<i>BUKOVNIK Stanka</i>
<i>DVORNIK Marija</i>	<i>TAVČER Mitja</i>
<i>INKRET Aleš</i>	<i>TAVČER Vesna</i>
<i>MARKO Tone</i>	<i>BREŽNIK Rudi</i>
<i>ŠALAMON Štefan</i>	<i>TAVČAR Breda</i>
<i>ŽELEZNIK Silva</i>	<i>BREŽNIK Helena</i>
<i>ŠULER Ivan</i>	<i>ČERNE Stanka</i>
<i>KONJŠEK Franc</i>	<i>KALIŠEK Rudi</i>
<i>ŠPORN Franja</i>	<i>KALIŠEK Sonja</i>
<i>ČETINA Nada</i>	<i>MATKO Franci</i>
<i>ŠTORMAN Franc</i>	<i>BREGAR Vesna</i>
<i>JANŽOVNIK Davor</i>	<i>DIACCI Vesna</i>
<i>NOVAK Liljana</i>	<i>PRISLAN Andreja</i>
<i>NOVAK Branko</i>	<i>GODLER Janez Ivan</i>
<i>CINK Milena</i>	<i>GODLER Danica</i>
<i>ŠRIBAR Irena</i>	<i>BABIČ Dragica</i>
<i>KRAŠEK Jože</i>	<i>POLJANŠEK Jože</i>
<i>ŠTOR Jožica</i>	<i>OGRAJENŠEK Zofka</i>
<i>ŠUEN Cvetka</i>	<i>MAJERIČ Slavko</i>
<i>VOVK Vlado</i>	<i>BUKŠEK Boštjan</i>
<i>LAMUT Drago</i>	<i>TKAVC Štefka</i>
<i>LAMUT Jadranka</i>	<i>ZBAŠNIK Franc</i>
<i>OCVIRK Branimir</i>	<i>ZBAŠNIK Irena</i>
<i>COTIČ Olga</i>	<i>LAZNIK Danica</i>
<i>PIKL Darinka</i>	<i>ČREPINŠEK Silvo</i>
<i>VOH Dušan</i>	<i>BLAZNIK Dragica</i>
<i>ZALOŽNIK Janko</i>	<i>PRAJNINGER Željko</i>
<i>MATKO Igor</i>	<i>VERDEV Boža</i>
<i>JORDAN Štefka</i>	<i>JURKOVIČ Slavica</i>
<i>OROŽIM Miran</i>	<i>TOMINŠEK Jani</i>
<i>NOVAK Mija</i>	<i>MARINC Zdravko</i>

Silvestrska Debela peč

Besedilo in foto: Magda Šalamon

Vabljiva svetloba zadnjega dneva v letu, ki zapeljuje v svobodi izraza, je nova priložnost za veselje. Tudi pogled na letalo, ki bo pristalo na Brniku z ljubljeno osebo, in prijazen nasmeh markacije sta veliki vzpodbudi, da si v hladnem jutru Ivana, Silva in Magda oprtamo nahrbtnike, v katerih je potrebna oprema za vzpon, ter se v prijetni prijateljski družbi pogumno odpravimo na današnji cilj, to je na Debelo peč, ki se dviga nad Pokljuko.

Mogočni pokljuški gozdovi, ki izhajajo iz visoke kraške planote v Julijskih Alpah, nas prevzamejo. So pa tudi zahtevni za samo orientacijo na tem področju Triglavskega narodnega parka, saj je tu razgibano površje skritih brezen, zaraščenih kont in vrtač ter dolinic, kot ostanek delovanja poključkega ledenika. Pokljuka je dolga 20 km in skoraj toliko tudi široka in tu je okoli 6300 ha gozdov, v katerih prevladuje smreka. Od Šport hotela pridemo najprej do razcepa za Blejsko koč na planini Lipanci, kjer hodimo najprej po gozdni poti do idilične planine Javornik.

Zapuščamo planino Javornik na višini 1300 metrov, ki je del alpske planote Pokljuka. Tu so številne lesene pastirske kočice in staje, edina zidana stavba je sirarna. Planina predstavlja izhodišče poti na Blejsko kočico na Lipanci, kamor smo danes namenjene, in na goro Debela peč, ki je bomo obiskale. Pridemo do parkirišča ceste, ki pripelje od Mrzlega studenca, in se usmerimo navkreber ob oznaki za Blejsko kočico in za Železno pot. Najnovejša arheološka odkritja na območju Pokljuke namreč potrjujejo, da je bil visokogorski svet Julijskih Alp obljuden že od bronaste dobe, skozi rimsko obdobje v zgodnji srednji vek. Ob najdbah so speljali visokogorsko železno pot, ki tudi poteka tu. Ptice so živahne, nam pa se prileže topel čaj in krajši počitek, katerega popestri štirinožni pohodnik.

Pot se postopoma vzpenja in korak je precej zahteven, saj je med snegom še ledena podlaga. V današnjem dnevu je precej obiskovalcev, in še vedno smo na železni poti, ki je združena s planinsko, saj je kar pet krožnih pohodov, ki vodijo po najpomembnejših območjih rudarstva, železarstva in pašništva. Prečimo prvo, šest ur dolgo pot, ki se imenuje Po sledih bobovca na Pokljuki. Bobovec so zaobljena zrna rjave do sive barve, to je najkakovostnejša železova ruda. Vztrajno hodimo in kmalu prečimo gozdno cesto. Ja, pot pa je postopoma vedno bolj strma. Kmalu pridemo do križišča s potjo od spomenika pri Rupah, nato pa se le nekoliko naprej priključimo širokemu kolovozu. Vzpenjamo se naprej po kolovozu, ta pa nas kmalu pripelje do spodnjega dela planine Lipanca. Gremo po široki poti, ki nas mimo spominske plošče v nekaj minutah pripelje do Blejske kočice na Lipanci.

Po nekaj več kot dveh urah hoje s Pokljuke si oddahnemo na Blejski koči, katero upravlja PD Bled. Je na višini 1630 m na JV pobočju Lipanskega vrha. Prvotna koča je bila odprta 6. junija 1951 v prenovljeni pastirski koči, ki jo je od blejskih kmetov odkupilo PD leta 1976. Preuredili in povečali so jo v planinsko postojanko v letu 1978. Dobra malica s potico Jožetove mame Marije in Silvinih piškotov je užitek za želodec. Ljubitelji gora se radi ustavijo na tej koči. Tako je tudi danes. Prijetno mi je, ko opazujem, kako so pohodniki veseli drug drugega in kako odprto ter sproščeno stopajo po zasneženih poteh. Lipanca je manjša planina nad Pokljuko, tik pod grebenom, ki ločuje Pokljuško planoto od doline Krme. Planina je kot izhodišče za vzpon na

Debelo peč, Lipanski vrh ali Viševnik. Toda od udobja počitka in gostoljubja koče se moramo posloviti, saj je pred nami še poldrugo uro vzpona na Debelo peč.

S planine gremo desno po markirani poti, ki nas po krajšem vzponu pripelje na zgornji rob planine. Nadaljujemo rahlo levo v smeri "Lipanski vrh, Brda in Debela peč" po poti, ki po desni strani obide večjo vrtačo. Le malo naprej se s poti odcepi pot proti Lipanskemu vrhu. Toda mi nadaljujemo rahlo desno v smeri Debele peči po poti, ki se postopoma začne vse strmeje vzpenjati. Svetloba dneva daje energijo vsem, tudi radoživemu Eriku in ostalim mladim pohodnikom na snegu, in srečanje nas razveseli vse, ko se trudimo navzgor.

Sonce na snegu, sonce v srcu in še na nebu nas danes spremlja. Sladke dobrote dajejo energijo in nasmejani obrazi kažejo zadovoljstvo. Debeli peč je tudi raj za turne smučarje in srečamo se z Romanom iz Gorij, ki je velik ljubitelj gora in tudi Himalaje, ko se pripelje naproti. Spregovorimo nekaj besed in obudimo spomin na vzpon na šesttisočak Imja Tse v Himalaji.

Stopinje se ugrezajo v sneg, a se ne damo! Ko prehodimo bolj strm del poti pridemo na novo razpotje, kjer nadaljujemo naravnost v smeri Debele peči, levo se odcepi pot za Lipanska vrata in Brda. Nadaljujemo po zložni poti, s katere se že po nekaj nadaljnjih korakih v desno odcepi pot na planino Klek. Dobro označena pot nato po levi strani obide zanimiv vrh, imenovan Spodnja Brda, in se za tem začne strmeje vzpenjati po vse manj poraščenih pobočjih. Ko pridemo na prostran greben, strmina popusti in pot zavije desno, kjer obide z rušjem porasel Okroglež. Približujemo se Debeli peči, ki je najvzhodnejši dvatisočak Julijskih Alp in pada v Krmo z odsekano steno.

Sledimo puščici v snegu, ki jo je v pravi smeri odtisnila dobra dlan. Pravljični svet je nagrada za trud in občudovanje bližnjih vrhov nas radosti. Pot se desno odcepi na Okroglež, to je z rušjem poraščen vrh, ki se nahaja med Debelo pečjo in Brdi. Odpira se nam lep pogled na del Karavank in osrednji del Julijcev, kjer izstopata Triglav in Rjavina. Debeli peč je 2014 metrov visoka gora s travnatim vrhom, ki ločuje Pokljuško planoto na njenem severozahodnem robu od ledeniške doline Krme.

Uživamo v razgledu na Triglavsko pogorje, Pokljuko, Bohinjske gore, na vzhodu pa, v lepem vremenu, celo onkraj doline Save opazimo Karavanke in za njimi Kamniške Alpe. To je veličastje izleta. Bližina prijateljstva in zaupanja naju z Ivico spozna še z Rastkom, ki bo pričakal prvi dan novega leta v Blejski koči, ko stopamo na vrh in se nato vračamo po isti poti.

Škrlat večera je nato nagrada dneva. Zadnji dan tega leta, se v objemu zahvale za vzpon na Debelo peč in za ljubezen dotika vseh, odpeljemo proti domu. Tudi danes je bila milost neskončna! V moje srce se potopi razmišljanje, duša pa spregovori v čutenju bližine.

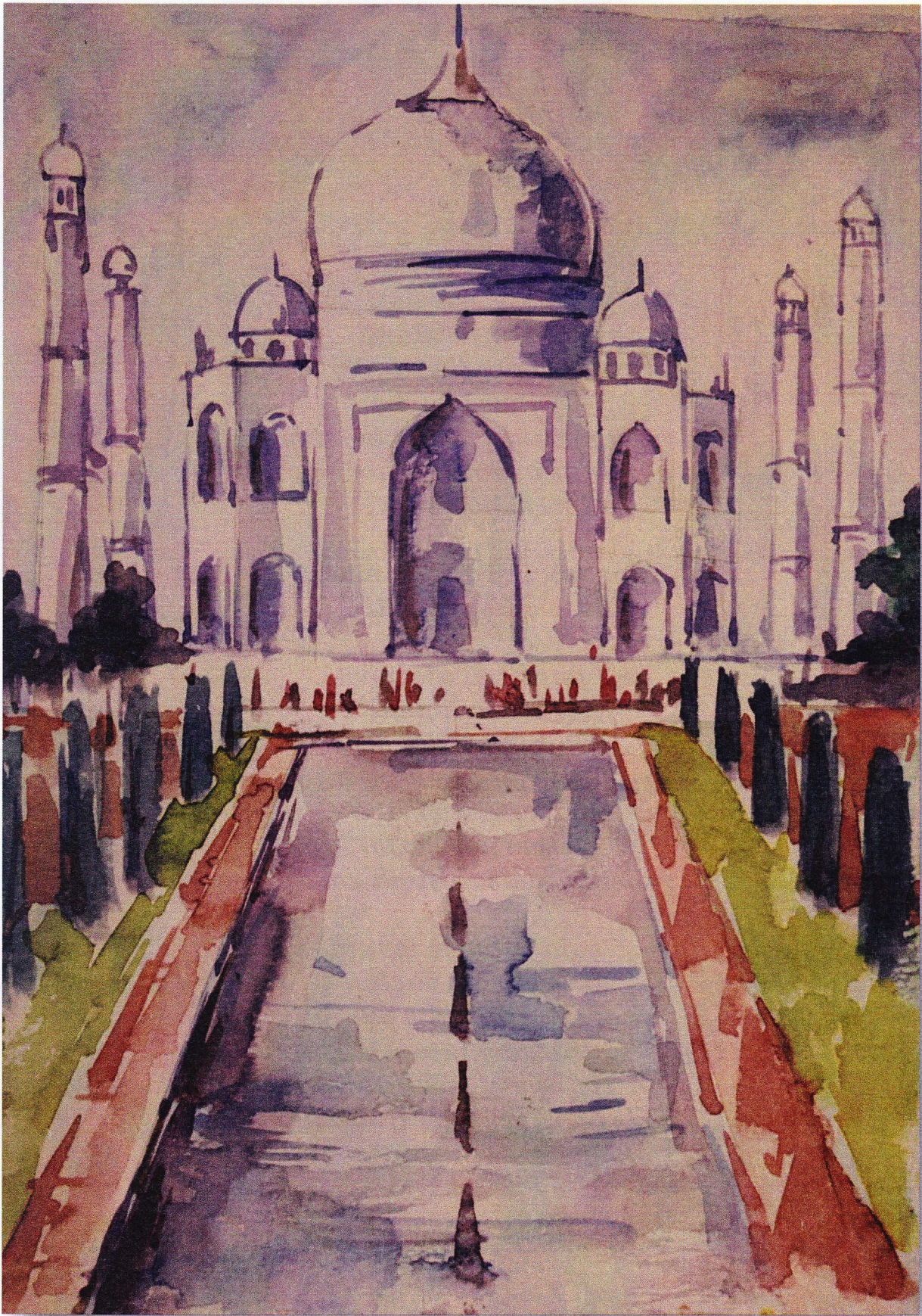
ISKANJE DLANI

*V iskanju dlani
ostaja pridih daleč,
dlje kot je nebo.
V srcu praznine vzlet bolečine.
Sunki nemirne noči
iščejo potešitev.*

*Spregovori pridih moči,
ko svetloba zažari.*

*»V kaplji hvaležnosti
klečim na kolenih.
Odmik bližine ni
trn peklenškega trpljenja,
saj šepeta v vetru
pesem sprejetja,
Ljubezen neusahljivih smeri.«*

*Tvoja dlan se izgubi
kot senca v žarku.
Samotnost ječi v ognju
sinjega zaupanja.
Ne iščem več dlani.
Odpre se Tempelj ljubezni.*

TAJ MAHAL – TEMPELJ LJUBEZNI: Magda Šalamon-akril

Skrivnost gore

Besedilo in foto: Magda Šalamon

»Redkokdaj jočem, zdaj pa solze tečejo kar same.« je v pripovedi svojih doživetij v Himalaji zapisal Tomaž Humar.

V pričakovanju novega izziva me je sredi jesenskih dni objel utrip Nepala. Nisem se odrekla želji, ki me je že prej usmerila k poti, da obiščem Tomažev spominski čorten pod goro Langtang Lirung – 7225 m. Koraki osmih ljudi, ki smo se povezali, so se pričeli v Šjabru Besi. Po treh dneh hoje ob reki Langtang smo prišli v Kjandžin Gompo na višino 3730 m. Zaradi skrivnostnega posipa Tomaževega pepela v lanskem letu, ko ga je le gora Langtang Lirung pospremila k zadnjemu vdihu, sem bila nekoliko zaskrbljena, če bomo našli ta kraj njegovega počitka. V Kjandžin Gompi smo želeli izvedeti od njihovega lame, kje je ta kraj? Ampak on je bil v Katmanduju, zato smo tistega petka odšli brez navodil proti baznemu taboru pod Langtang Lirung.

Lanskoletni spomini občutkov, ko se je Tomaž boril za življenje, so mi vnašali molk. Vztrajno smo se vzpenjali ob ledeniku Lirung. Ob ozki stezi, včasih skoraj izgubljeni, sem trgala suho cvetje. Dišeče in neuklonljive rastline so se združile v šopek, ki sem ga kasneje položila na kup kamenja v Tomažev spomin. Močno sem verjela, da bom lahko prižgala svečko » neustrašnemu himalajcu«. Vera pa je zanesljiva smer, ki nam daje rešitve v življenju.

Po dobrih štirih urah hoje smo zagledali spominsko obeležje. Vsak zase smo doživeli dotik smrti, ki nikogar ne obide. Prižgala sem svečko, položila planike in pobožala spominsko ploščo, ki je bila zaradi ostrih vetrov nekoliko poškodovana. Z Jolando sva skrbno namestili slovensko zastavo, potem smo skupaj z Damijanom in Marijo zmolili očenaš, utrnila se je solza bolečine. Tiste bolečine, ki ne more dati Tomažu loka novega življenja.

Posedela sem na tleh, misel mi je jasno sporočala gibanja stvarstva, kjer ni naključij.

V času njegove nesreče sem mu bila blizu. Obdana sem bila z močnimi sporočili: lani izpoved skozi pesem ob povratku iz baznega tabora pod Anapurno, moder cvet s sedmimi solzami v travi, kmalu za tem pred menoj modra vreča z njegovim truplom; letos bel golobček ob njegovem čortenu. Skozi tišino se je oglasil ogromen snežni plaz iz Tomaževe zadnje gore, ki je bila takrat vsa v megli. Zvok je svaril, ali pa oznanjal zahvalo. Vse se je ujemalo. Takoj potem pa se je pokazal v jasnini trikotnika vrh te gore. Tajana me je skupaj z Jolando objela in rekla: »To je znamenje.«

Pot navzdol nas vse še bolj poveže. Rudi pove, da mu je višinomer pri čortenu kazal 4740 m višine. Začutila sem spokojnost vsega v objemu himalajskih vrhov, tudi Tomaževe duše. Skrivnost gore Langtang Lirung se mi je tako približala.

Nato smo nadaljevali pot nazaj proti izhodišču. Malo pred Šjabru Besijem smo krenili s poti v hrib proti Thulo Šjabruju. Povsem nova oblika pokrajine je vzbujala zanimanje in čudenje. V bogatih in visokih krošnjah dreves so domovale opice, petje ptic je odmevalo na vse strani in tudi samota je bila vzpodbudna za približevanje k sebi. Zahteven vzpon nas je pripeljal mimo Čolangpati do kristalno čistih Gosajkundskih ledeniških jezer. Kljub mrazu in višini so bili pogledi polni navdušenja.

Čez najvišji prelaz Laurebina, ki je bil na višini skoraj 5.000 metrov, potrebujemo še pet dni, da se počasi spustimo mimo Gopte, Tarepatija, Melamčigaona, Tarkegjanga in Kakanija v Melamči Pul Bazar. Slikovite vasice na grebenih so nam približale obliko in vsebino življenja Tamangov.

Topli pogledi domačinov so bili nagrada za vse korake, ki so nam obogatili nekaj tednov časa in zavedanja v Himalaji. Novo, močnejše zaupanje in prijateljstvo vseh je zvabilo ob slovesu iz Nepala solze, ki so tekle kar same. Le vsak zase je začutil svoje solze, tako kot jih je spoznal tudi Tomaž Humar že na svoji prvi odpravi v Himalajo, na Ganeš V, ko se mu je pogled odpiral v njegovo zadnjo, skrivnostno goro Langtang Lirung.

Cicibani planinci PD Šempeter

Cicibani planinci delujemo v okviru PD Šempeter že več kot 10 let. Pobudo za delovanje te dejavnosti sta dala zdaj žal že pokojni g. Časl in g. Silvo Črepinšek. Nekega dne sta se oglasila v urtcu pri meni - Valčki Štorman in me vprašala, če bi vodila to dejavnost.

V vseh teh letih so se tudi zamenjale moje sodelavke. Najprej je z nami sodelovala ga. Metoda Antloga, pa ga. Tatjana Bojinovič, ga. Klara Vošnjak, zdaj pa ga. Mateja Paj.

Število otrok je vsako leto različno, od 8 do 24, v starosti od 4 do 6 let.

V tem času sva z go. Tatjano opravili tečaj za mentorice predšolskih otrok pri vodenju planinske dejavnosti v Bavšici. Tisti vikend mi bo ostal v spominu. Pridobila sem novo znanje o pohodništvu, o orientaciji v naravi, varni hoji po planinah, predvsem pa spoznala nove ljudi. Izmenjali smo si izkušnje, dobili nove ideje in zamisli za delo z najmlajšimi planinci.

Otrokom skušava približati lepote narave, veselje do pohodništva in druženje z vrstniki ob premagovanju ovir pri hoji. Večkrat imamo težave pri sami organizaciji izletov, a z dobro voljo nam uspe izlet izvesti.

Pogosto nam priskočijo na pomoč tudi gasilci iz našega kraja s svojimi prevozi.

Iščeva različne možnosti za izvedbe pohodov z željo, da bi bili le-ti za najmlajše pohodnike dovolj zanimivi in spodbudni. Do vznožja hriba se odpeljemo ali z vlakom ali z drugim prevoznimi sredstvi. Povzpne se na vrhove hribov v naši Savinjski dolini, skupaj s starši pa še kam drugam.

S pohodov se vračamo zadovoljni, polni novih dogodivščin, prijetnih vtisov in novega znanja.

Otroci nas vedno znova presenetijo s svojim ravnanjem, besedo, zato na naših pohodih ne manjka smeha in dobre volje.

Cicibani planinci smo veseli, da tudi sami sestavljamo mozaik delovanja planinske dejavnosti v kraju. Ponosni smo, da naše društvo praznuje 30 letnico delovanja.

Vse čestitke !

*Valčka Štorman
Mentorica Cicibanov planincev*

Mladi planinci na osnovni šoli Šempeter

Na Osnovni šoli Šempeter je v šolskem letu 2007/2008 ponovno začel na pobudo PD Šempeter delovati planinski krožek. Mlade planince je na šoli vodila Polona Rezar. Že v naslednjem šolskem letu sem se ji pri vodenju pridružila tudi jaz in opravila tečaj za mentorja planinskih skupin v Bavšici. Od lanskega šolskega leta pa sem sama mentorica planincev na šoli.

Že od samega začetka sodelujemo z vodnikoma PD Šempeter Mitjem Tavčerjem in Darkom Ulago, ki z vso skrbnostjo načrtujeta planinske podvige naših mladih planincev. Na pohodih je nepogrešljiva tudi Vesna Tavčer, v zadnjem času pa se nam pridružujejo še novi vodniki iz društva. V krožek so vključeni učenci od prvega do šestega razreda. Veseli nas, da se število vključenih otrok povečuje, kar kaže na to, da je naše kontinuirano delo uspešno.

Letos je v krožek vključenih 32 otrok. Prvo srečanje smo izvedli na šoli, kjer nas je obiskal vodnik Mitja Tavčer. Predstavil nam je, kako se pripravimo na planinski pohod, pokazal nekaj opreme, ogledali smo si fotografije z nekaterih pohodov iz prejšnjega šolskega leta. Obnovili smo tudi pravila lepega vedenja v hribih.

Na prvih dveh pohodih je bilo vsakič več kot štirideset udeležencev. Veseli nas, da se naših pohodov udeležujejo tudi starši, ki največkrat tudi poskrbijo za prevoz otrok. Planinsko društvo na vsakem pohodu poskrbi za topel napitek, včasih pa presenetijo udeležence s kakim posladkom na koči. Nikoli pa ne manjkajo niti dobrote iz nahrbtnikov, ki si jih mladi planinci ponudijo med seboj.

Že v mesecu septembru smo se odpravili na Veliko planino, kjer pa nismo imeli sreče z vremenom, saj je bilo zelo mrzlo in megleno. Kljub temu smo uživali in se vrnilo nasmejani in dobre volje. Vsako leto organiziramo zdaj že tradicionalni pohod s kostanjevim piknikom na Homu. Tako je bilo tudi letos.

V mesecu novembru smo bili na Šmohorju. Ker pa je skrb za varnost in dobro počutje na prvem mestu, nam zaradi slabih vremenskih razmer ni uspelo izvesti pohoda na Celjsko koč in Svetino.

V tem šolskem letu načrtujemo še pet izletov v naravo. Pred novim letom smo izdelovali voščilnice za Planinsko društvo. Redno objavljamo fotografije na šolski spletni strani in urejamo tudi planinski kotiček na oglasni deski v šoli. Vzgoja za preživljanje prostega časa v naravi, razvijanje pozitivnega odnosa do narave, njenih lepot, skrb za čisto in urejeno okolje, zavedanje, da smo vsi odgovorni do našega okolja, razvijanje družabnosti, vse to nas vodi pri našem delu z mladimi planinci. Vodniki v svojem prostem času skrbijo za podmladek Planinskega društva in sodelujejo z mentorico na šoli ter skrbijo, da se z naših poti vračamo zadovoljni in bogatejši za nove izkušnje. Vsem iskrena hvala.

Ob koncu naj izkoristim priložnost in čestitam PD Šempeter in vsem njenim članom za lep jubilej in ob razvitju društvenega prapora. Naj bo vaše delo še naprej uspešno, uživajte na svojih planinskih poteh, se družite in bogatite svoj vsakdan.

*Meta Jordan Kopušar
Mentorica planinskega krožka
na OŠ Šempeter*

Vodnik, ki ureja spletne strani....ali obratno

Moji planinski podvigi se sicer niso pričeli v Šempetru, temveč v Preboldu. Takrat nas je malčke v osnovni šoli na izlete vodil Adi Vidmajer. Bilo je super. Kmalu je sledil nakup prvega nahrbtnika, seveda iz povsem navadnega blaga in z oranžnimi usnjenimi naramnicami. Seveda rdeči »zokni« niso smeli manjkati....in tako se je začelo, še v času, ko je bil nahrbtnik večji od mene.

Na šolanju, daleč od doma, je bilo moje planinarjenje omejeno na Šmarno goro. Tolikokrat sem bil gor, da sedaj ne grem več, sem si obljubil....pa nisem zdržal, nanjo sem se napotil s PD Šempeter.

Predsednik Silvo mi je takrat »potožil«, da spletna stran PD Šempeter nekako ne deluje in slišal je, da se mučim tudi s tem. Tako sem se lotil svoje »naše« prve spletne strani za PD Šempeter. Morda se je nekateri še spominjate....še vedno kroži po spletu.

Tako je leta 2004 nastala naša nova spletna stran. Že naslednje leto, me je Silvo pozval, da bi opravil tečaj za vodnika PZS, saj teh v društvu primanjkuje. Seveda se v to nisem hotel podati sam, zato sem k sodelovanju povabil še svojega sodelavca Darka Ulago. Še danes mi je hvaležen za to, ali pa me bo nekega dne »premlatil ko mačka«, kot rad reče.

Skupaj sva se mučila, saj učenje nekako »sovraživa«, a na srečo je bilo nekaj tudi praktičnega dela. Tečaj za vodnike PZS - A kategorije sva tako opravila v letu 2005, nekaj slik je tudi v rubriki vodniki, na naši spletni strani.

Po opravljenem tečaju sva na predlog predsednika Silva prevzela mlade planince iz OŠ Šempeter. Začetek je bil težak, saj na tem področju zadnja leta ni bilo organiziranega delovanja. Hitro sva spoznala, da je z otroci lepo, zabavno in večkrat tudi smešno.....Seveda je bilo med otroci tudi nekaj deklic in moja Vesna je kmalu dobila svoje zadolžitve. Otroci so se že na začetku precej navezali nanjo in sedaj ne sme manjkati na nobenem pohodu.

Odvijati se je pričela čudovita zgodba, ti traja še danes, saj je delo sedaj utečeno, sodelovanje s šolo, najprej s Polono Rezar, sedaj pa z Meto Jordan Kopusar vzorno in obojestransko. Meta je na pobudo društva v Bavšici opravila tudi tečaj mentorja planinske vzgoje.

Leta 2008 je bilo potrebno podaljšati licenco za A kategorijo in takrat sva se z Darkom odločila, da bova opravila še tečaj za B kategorijo in s tem lahko vodila udeležence tudi po zahtevnejših poteh.

Tečaj sva opravila na Češki koči, meni eni izmed najlepših v naših gora. Na srečo in najino zadovoljstvo, je tečaj B kategorije nekaj popolno drugega, vsaj kar se tiče razmerja med teorijo in prakso. Otroci v šoli so naju sedaj že dobro spoznali in naša skupinica je postajala vedno večja. Letos tako na izlete skupaj odide približno 40 udeležencev, seveda skupaj s starši, ki so te izlete vzeli kar za svoje, nekako družinske.

In ker gre tehnologija naprej, je bilo nekako potrebno posodobiti videz naše spletne strani. Na videz nič posebnega, vendar takšno početje vzame več dni - ne sicer trdega dela, lahko pa pričnejo boleti oči in »zadnjica«. Naša druga spletna stran je pridno služila svojemu namenu, vendar pa 30. obletnica društva »zahteva« svoje in pričel sem pripravljati »zopet« novo stran. Te dni je stara spletna stran »ugasnila« in prikazala se je v sveži podobi, čisto nova. Da pa ne bi pozabili na dosedanjo, je prav, da tudi ta dobi svoje mesto.

E-knjižico ob 30. letnici društva lahko sedaj spremljate na novi strani in upam, da Vam je všeč. Več kot boste pošiljali prispevkov in fotografij, bolj polna in zanimiva bo.

No in v teh dneh, ko se takole ukvarjam z novo spletno stranjo, pripravljam predstavitev za obletnico, tole knjižico, ki jo ravno prebirate, sem hvaležen, da sem planinec, vodnik, ki lahko uživa v naravi, pa čeprav ne toliko, kakor bi si to sam želel.

Veselim se že naslednjega izleta s planińskim društvom Šempeter, z odraslimi, ali pa z najmlajšimi iz Osnovne šole Šempeter, kjer so se naši »kisli črvi« že prav ustalili in postali »malica« na naših pohodih.

Kot »šefa« vodnikov PD Šempeter me veseli, da smo v zadnjem času za vodništvo navdušili kar nekaj naših, izkušenih članov. Tako so tečaj opravili Davor, Aleš, pa Irena in Janez. Letos na tečaj odideta še Alenka in Lili, ki je res vztrajno čakala na »pravi« trenutek. Morda pa celo na našo 30. letnico.

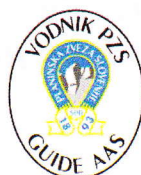
Vsi novi vodniki se že pridno vključujejo v vodenje naših izletov, kar jim pa tako ali tako ne predstavlja težav, saj so izkušeni mački. Več vodnikov pomeni tudi večjo možnost izbire izletov, bolj varne poti v gore in več strokovnega znanja.

Torej, vsi tisti, ki se za ta korak še niste odločili – kar pogumno. Vprašajte nas, kako in kaj in morda ste prav vi naš naslednji kandidat za vodnika PZS.

In verjemite, ni lepšega vprašanja na izletu kot to, da te otroci kar naprej sprašujejo: »A JE ŠE DALEČ« ?

glavno je, da imamo črve.....

Mitja Tavčer
Vodnik PZS

Tečaj za planinskega vodnika

V letu 2013 sva se s kolegico PD Šempeter, Ireno Šribar, udeležila tečaja za vodnike PZS. Usposabljanje planinskih vodnikov izvaja Vodniška komisija pri KZS. Program osnovnega usposabljanja je namenjen pridobitvi strokovne usposobljenosti za vodenje planinskih skupin v planinskih društvih, vrtcih, šolah idr. Organizacijah. Z usposabljanjem se udeleženci seznanijo s planinsko dejavnostjo, z oblikami in vsebinami organizirane planinske dejavnosti, z nalogami, pravicami ter dolžnostmi, ki izhajajo iz strokovnega naziva.

Moja skupina (od leve): Irena, inštruktor Janko Mihovljaz, Jana, Silva in Safira

Zakaj sem se odločil za vodniški tečaj? Z ženo Danico hodiva v hribe že dobrih 10 let, največkrat s PD Šempeter, pa tudi sama ali s prijatelji. V domačem kraju vsako leto organiziram en pohod vaščanov na sosednje hribovje. Tako so se mi vsako leto odpirala nova obzorja in nove poti, še posebej pa me je pričelo zanimati visokogorje. Kakor so pohodi v visokogorje prekrasni in enkratni, pa so tudi nevarni in zahtevajo določeno znanje. Vse to me je pripeljalo do ugotovitve, da hočem pridobiti več znanja o organiziranju pohodov, kakor tudi o varnem gibanju v gorah.

Po pogovoru z že uveljavljenimi vodniki in s predsednikom PD Šempeter, Silvom Črepinškom, sem se odločil, da se prijavil na tečaj za vodnika PZS.

Varovanje z jeklenicami

Na tečaju smo se naučili o gibanju in tehniki vodenja, o planinskih poteh, o prečenju planinskih potokov, o planinskih izletih po planinskih poteh, o gorski pokrajini, poznavanju in varstvu gorske narave, izrazje in opis poti, vpliv gore na človeka, orientacija, definicija tur v kopnem in snegu, moralno pravna odgovornost, psihologija vodenja, elementi metodike dela, bivakiranje, načrtovanje, izvedba in analiza izletov, gorska pokrajina, zgodovina vodništva doma in v svetu, organizacija vodništva, prehrana v gorah, izdelava vozlov, vremenoslovje, osebna in tehnična oprema, nevarnost v gorah, prva pomoč, reševanje v gorah, sporazumevanje in radijske zveze.

Iz vsake teme smo opravili poseben pisni izpit, za zaključek pa je vsak pripravil tudi seminarsko nalogo. Jaz sem analiziral poti na Mrzlico. Izpitna tura je bila po zahtevni poti na Nanos, 8. 6. 2013. Na izpitni tudi smo uporabili vse znanje, ki smo ga pridobili v procesu usposabljanja. To je razvidno tudi iz nekaj priloženih slik izpitne ture na Nanosu.

Pogled z Nanosa

Z usposabljanjem za vodnika sem pridobil ogromno novega znanja, ki mi bo koristilo pri lastni hodi v hribe, kakor tudi pri vodenju planinskih pohodov.

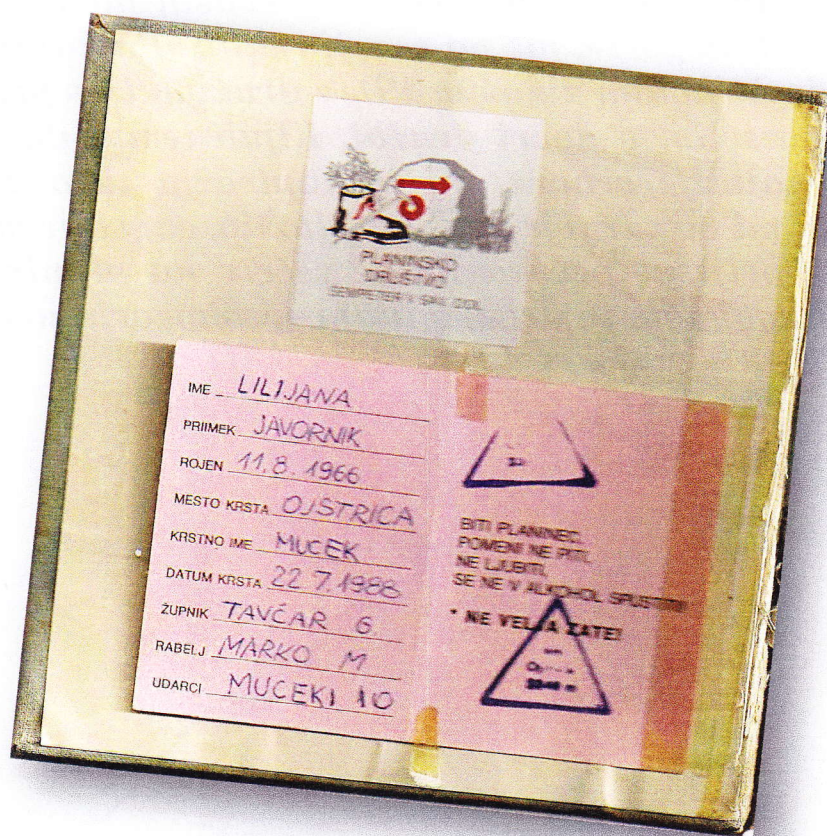

Udeleženci tečaja 2013

Ivan (Janez) Godler

Čevlji brez podplatov.....

Moj oče je bil lovec. Tako sem mogoče od njega prevzela ljubezen do narave. Mladost sem preživela v gmajni, kjer je danes avto-poligon. Imela sem srečo, da smo imeli v šoli planinski krožek, ki sta ga vodili odlični Ivica Čretnik in Danica Laznik. Škoda, da ni bilo še več izletov. Najbolj mi je v spominu ostal izlet z vlakom do Bregu in seveda peš na Lisco. Nato je sledilo najstniško obdobje, kjer sem se iskala in zopet našla v planinah.

Moj prvi izlet s PD Šempetrom so si zapomnili vsi, ki so bili zraven. Prvič sem si pripravila nahrbtnik za visokogorje. Spalna vreča (včasih so bile malo večje in so zasedle pol nahrbtnika), novi planinski čevlji, vse mogoče stvari, kot da grem na taborjenje. Prišla sem na AP postajo in bilo me je sram. Imela sem daleč največji nahrbtnik. Nisem vedela kam naj ga skrijem. Vsi so sme spraševali: »Pa kaj maš not?« z rednim autobusom smo se odpeljali do Logarske doline, peš do Okrešlja in na Brano. Tako sem osvojila svoj prvi dvatisočak. Prvič sem videla planiko in jo tudi z dovoljenjem prvič in zadnjič utrgala. Imam jo še danes. Da so se me vsi zapomnili, sem poskrbela s svojimi novimi (poceni) planinskimi čevlji (če so to sploh bili). Odlepila sta se mi oba podplata. Najprej sem si jih sama povezala z rezervnimi vezalkami. Na Kamniškem sedlu, so mi jih planinci Silvo, Tone in Gusti zabili z žebli. Vsi so si oddahnili, a le za trenutek. Bila sem tako prevzeta, da sem se postavila v vrsto za nadaljevanje ture čez Planjavo in Ojstrico. Nekateri so odšli nazaj na Okrešelj. Če pomislim, me danes ne bi nihče vzel zraven. In tako smo odšli.....

....Tone, Gusti, Martin, Marta in jaz čez Planjavo, Babo, na Ojstrico. Tam pa krst. V planinski dnevnik sem takrat zapisala: »Krst je potekal na Ojstrici, brez milosti z udarci.« Prispeli smo na Korošico, kjer naj bi prespali. Ker je bila koča že prepolna, nam je ostala samo še zelo zanemarjena zimska soba. No, pa sem le prišla na svoj račun s spalno vrečo. Ampak tudi Gusti jo je imel, Marti pa rjuho. Tako smo si lepo postlali, se planinsko poveselili, zjutraj pa odšli čez Konja v Kamniško Bistrico.

Od takrat so me hribi prevzeli in zasvojili. Včasih mi je katera od sodelavk rekla: »Pa kaj vidiš tam gor?«, jaz pa sem ji rekla: »Pa kaj ti vidiš vsak dan na TV?« Veliko sem, in še hodim z našim PD, z družino in s prijatelji, da se malo »prešvicam« in poveselim v dobri družbi. Kljub temu, da sem prehodila vse naše najvišje in najtežje vrhove, mi je najdražja tura z mojo družino na Triglav. Upam, da mi bo zdravje še dolgo služilo, saj volje mi ne manjka. Malo pa pogrešam tiste prijetne pevsko-plesne večere na planinskih kočah, ki jih sedaj, ko ima vsak svoj avto in drvimo tudi v visokogorje za en dan, več ni.

Lili Novak

... bilo je leto 2005 , ko sem vstopila v vrste planincev PD Šempeter.

Bila sem že kar«stara» za planinko-začetnico. Želja po hribih je bila prisotna že mnoga leta, vendar nekako nisem našla »časa« da bi to željo uresničila.

Pri izbiri društva sem imela srečno roko. Šempetrski planinci so res srčni ljudje, ki te sprejmejo z odprtimi rokami in njihov POJDITE Z NAMI...veš, da si pri njih vedno dobrodošel. Če rabiš pogovor-so tu, če rabiš mir in tišino te pustijo v tvojem razmišljanju. V društvu sem sedaj že 9 let – prekrasnih let, v katerih sem prehodila, preplezala že mnogo hribov in gora. Vsak izlet te napolni z neko notranjo toploto, si napolniš baterije za delovne dni in spet si v pričakovanju naslednjega potepanja.

Zato tudi za mene velja verz:

*»Komaj čakam na soboto, na prekrasen jasen dan,
na planino mojo sončno, srčno rada se spet podam.
Ko nahrbtnik dam na rame, spet zavriska mi srce,
vsa narava me objame, najbolj pa gore...*

VAREN KORAK, PLANINCI ŠEMPETRA!

Irena

Najini pohodi s Planinskim društvom Šempeter

Najin prvi izlet 1998. Dobro se ga spomnim. Najprej sem morala prepričati Naca, da morava nekaj narediti za sebe. Otroci so šli po svoje, dom je bil zgrajen, midva pa pripravnika v klubu upokoencev.

Sedaj je bil čas za hribe in gore, področje ki ga skoraj nisva poznala. Kupila sva si planinske čevlje, na palice niti pomislila nisva in se zjutraj odpravila z društvom na najin prvi izlet na Kofce. Že prvi stik z novimi znanci je pregnal tremo. Samo da še premagava strah pred samo potjo: ali bova zmogla, da ne bova delala težav sebi in drugim? Ne, vse je bilo nepozabno lepo, tudi gosta megla, ki je prekrila greben Košute. Malo težav sem imela pri prečkanju melišča, vendar mi je priskočila na pomoč mlajša planinka Marta in mi posodila svoje pohodne palice.

Koča na Kofcah pa kot v raju. Nad vrati pa napis:

*Ko odpravim se v planine,
jutro v soncu se budi
in zapuščam dom, dolino,
ko vse sanja, sladko spi.*

*Premagujem vse strmine,
V prsih mi zastaja dih:
se zagledam tja v pečine,
miren kraj, prelep in tih.*

Še dolgo sem hranila servietko, kamor sem si napisala te verze.

Tistega dne sva stopila v novo družino prijateljev in komaj sva čakala, da bo zopet naslednji izlet. Nimava izkaznic planinskih poti, kjer bi zbirala žige postojank, v domači beležki pa imava zapisanih že skoraj 200 pohodov z društvom. Spoznala sva neverjetne lepote narave po vsej Sloveniji, pa tudi v Avstriji, v Hrvaški, v Črni Gori, v Srbiji in na Madžarskem.

Na vse izlete odhajamo izpred gostišča » Nekropolis« in že takrat se nam pridruži dobra volja, neverjetna energija in radovednost pred neznanim doživetjem. Naš Silvo nam v avtobusu na enostaven način predstavi potek izleta in vedno smo prepričani, da je vse do podrobnosti dobro pripravljeno, da bomo skupaj zmogli prav vse.

Druženja ljudi na teh naših skupnih poteh so neverjetno bogastvo, saj nam daje občutek enakosti, povezanosti, zaupanja. Tako, kot je spesnila naša Stanka:

*Jaz pa mislim, da je sreča v čisto majčkenih stvareh,
ko s prijatelji zapojem in je na naši licih smeh...*

Letos bova morala dobro pregledati načrt izletov. Pretežki postajajo za najino starost. Vendar pa si želiva, da bi jih kar največ še zmogla.

Marička in Nac

Fotogalerija: Golica

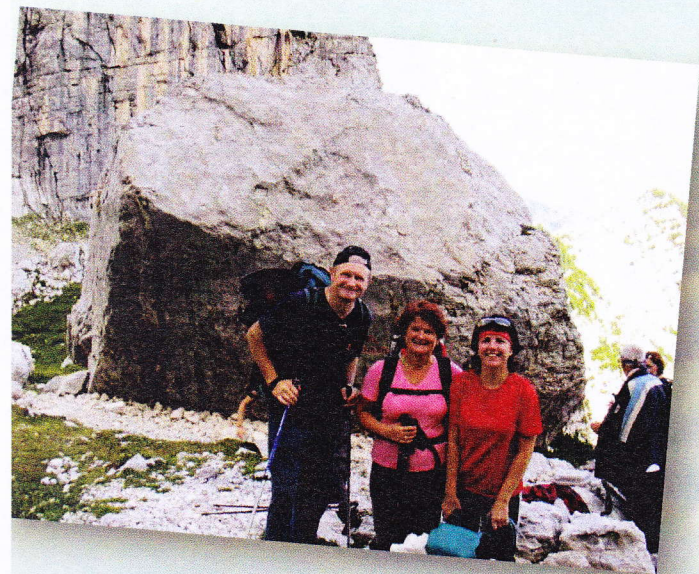

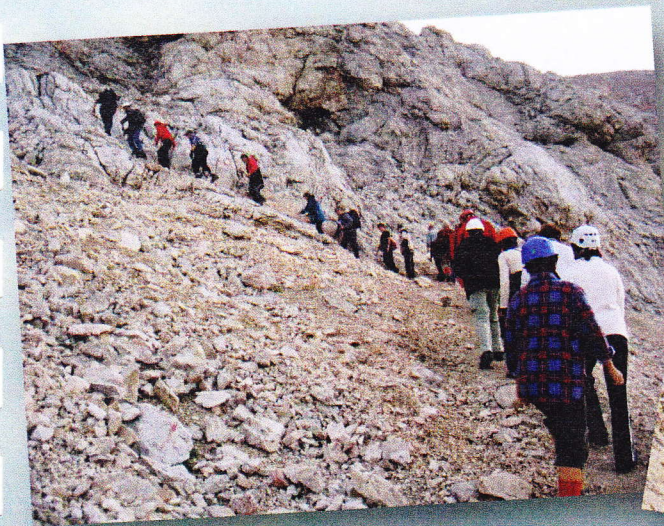

Fotogalerija: Polharija

Fotogalerija: Triglav

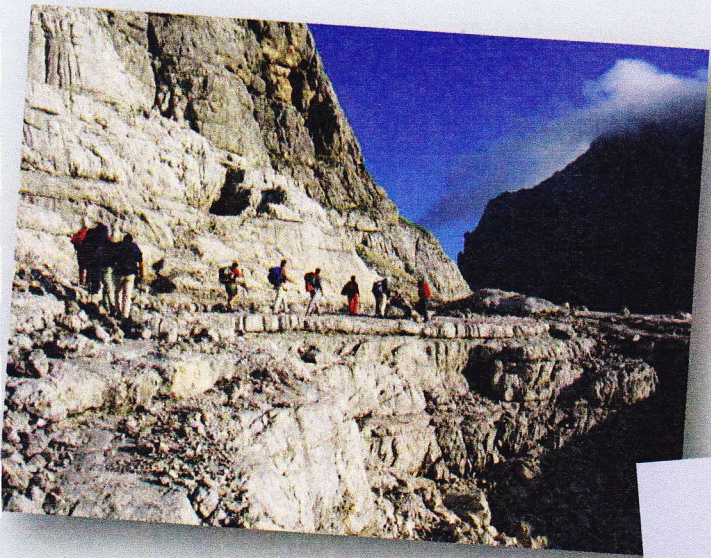

Fotogalerija: Velika planina

Fotogalerija: Razor, Škrlatica

Fotogalerija: Jalovec

Fotogalerija: Dolomiti

Fotogalerija: arhiv

Fotogalerija: arhiv

